

berdommerne uden Appel. Jeg skal i den Henseende nævne, at i Frankrig og England afgjøre Fredsdommerne meget betydeligere Sager, uden al Proces og uden nogen egentlig Retstergangsform; men jeg skal ikke beraabe mig saa meget derpaa, thi de engelske Fredsdommere have stor Popularitet og nyde almindelig Tillid, uagtet det ikke er andet end private Mand, fordetmeste Godseiere, som af Regjeringen blive bekliffede til at fungere som Fredsdommere. Men de franske Fredsdommere, som ere meget langt fra at nyde saadan Tillid og Popularitet, ere bemyndigede til at afgjøre Sager af en Værdie af indtil 50 Francs uden mindste Appel og uden at det skeer i Rettsform. Jeg bemærkede ogsaa under den foregaaende Forhandling, at i Norge ere 16 Rbd. eller 8 Species Grændsen for Appel til Overretten, saaledes som det igrunder var her, for Anordn. 25de Januar 1805 satte en Sum af 10 Rbd., som i den Tid var 8 Species. I det Hele er det vist, at vore Love ikke gaae vidt i at begrænse Appel. Da forøvrigt det Væsentlige i Sagen er udtømt af de ærede Medlemmer af Udvalget, der udgjøre Pluraliteten, skal jeg ikke opholde det ærede Thing videre med denne Sag.

Ordf: Jeg havde vistnok ønsket at meddele den høitærede Forsamling flere Dplysninger angaaende de af mig omtalte offentlige og private Politiefager, dersom de Indberetninger, jeg har afbenyttet, havde sat mig istand dertil. Men dette er ikke Tilfældet, og det maa alene tilskrives denne Omstændighed, at jeg ikke har opgivet Værdien af de i Helsingørs Jurisdiction paakjendte offentlige Politiefager, eller med andre Ord Gjennemsnittet af det Mulctbeløb, de Vedkommende have maattet bøde. Men jeg skulde meget felle, om ikke dette Mulctbeløb i Gjennemsnit kan anslaaes i det Høieste til 2 a 3 Rbd. Jeg vilde ligeledes gjerne have meddeelt Dplysning om, hvormange af de private Politiefager der

have været Gjenstand for Appel, en Dplysning, hvilken den ærede Landsthingsmand, der sidder bagved mig, synes at savne; men jeg har ikke kunnet oplyse dette, da Indberetningerne ikke indeholde Noget derom. Her kan jeg kun efter Hukommelsen sige, at af de private Politiefager, som have været Gjenstand for Behandling, upåatvivlelig ikke er appelleret flere end een eller to aarlig. Jeg erindrer ikke, at nogen Injuriefag er bleven appelleret fra Politieretten til Overretten, og de Sager, som have været Gjenstand for Appel, vare nærmest de, som angik uberettiget Næringsbrug. Forsaavidt den ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (Dah) har anført, at Commissionairer, Smaaforivere eller deslige Personer kunne møde i Politieretten, maa jeg bemærke, at dette ikke har fundet Sted i Helsingørs Jurisdiction; der har man holdt sig til Forfristerne i D. L. 1—9—14, og fulgt den Regel, at Parterne enten maatte møde personligt eller lade møde ved en Frænde, Børge eller Tjener. Jeg troer heller ikke, at der er nogen Hjemmel i Lovgivningen til at lade møde ved andre Personer; jeg veed vel, at det er anført, at der skulde være Hjemmel i enkelte Cancellieskrivelser, men det er mig ikke nærmere bekjendt, og Hjemmelen forekommer mig i al Fald ikke at være aldeles tilstrækkelig. Jeg er identivis bleven misforstaaet, naar jeg har yttret med Hensyn til Sagsførernes Møde i private Politiefager, at det vilde være et Spørgsmaal, om ikke Parterne burde være forpligtede til personligt at indfinde sig, for at give Dplysninger om Sagens factiske Omstændigheder. Jeg er, som jeg anførte, bleven gjort opmærksom paa, at Personer, der kunne unddrage sig fra at møde personligt, let vilde være tilbageholdne mod deres Sagsfører, og de ville stundom være dette i saa meget høiere Grad, jo mere upartisk og retsindig den Mand er, de have med at gjøre.